

Vi läste ur 1 Korinthierbrevet 12 om andliga gåvor. Att vara medlem är att vara lem i en kropp. En kropp består av många samverkande delar, inte bara en del. Samma andes gåvor kommer till olika uttryck i var och en av oss och några av de delar som kanske verkar vara svagast och minst viktiga, är i själva verket de mest nödvändiga. Om en del lider så lider alla andra delar med den. Var och en är en särskild och nödvändig del av gemenskapen. Harmoni skapas genom att vi visar varandra omtanke och uppskattar våra olika gåvor. Ingen kan få alla gåvor så var och en bör sträva efter att utveckla de gåvor som är mest betydelsefulla.

Vi är kallade att lära känna varandra i det som är evigt för att med våra gåvors hjälp bygga och utveckla vår andaktsgemenskap. Thomas Swain menar att en grupp på tio personer där var och en verkligen använder sina gåvor kan bilda ett centrum som strålar av ljus och attraktionskraft.

Men det finns något som är överlägset allt annat och vi läste vidare ur 1 Korinthierbrevet 13 – Kärleken är störst av allt. Inga gåvor kan om än aldrig så väl utförda få värde om de inte utförs med kärlek. Våra andliga gåvor kommer en dag att ta slut men kärleken lever vidare i evighet. Jag har själv använt mycket tid och kraft på att bli fullkomlig i mina gåvor. Men Gud har aldrig begärt det av mig. Under läsningen insåg jag att Gud vill något ännu större av mig och oss alla. Gud vill att vi ska bli fullkomliga i kärlek och barmhärtighet så att vi kan älska varandra så som Gud älskar var och en av oss.

Torbjörn Söderquist